

L'IGNORANCIA

REVISTA CRÓNICA

ORGA Y XEREMIES DE VARIES SOCIETATS DE MALLORQUINS.

A Palma, cada número..... 0'05 cèn.ª pta.
 A domicili. Es trimestre..... 0'65 »
                   Un any..... 2'60 »
 Per dotzenes..... 0'45 »
 Núm.ª atrassats des 2.ª tom... 0'06 »
 Id. id. des 1.ª tom... 0'07 »

SONARÀ CADA DISSAPTE COM HA SONAT FINS ARA
 SI TÉ VENT Á SA FLAUTA.

ADMINISTRACIÓ: CADENA DE CORT, N.º 41.

Fóra Palma. Dins Mallorca. 3 mesos.... 0'85
   1 any..... 3'25
                   Dins España .. 3 mesos.... 1'00
   1 any..... 3'50
 A Ultramar y s' Estrangè.. 3 mesos.... 1'00
   1 any..... 5'50

CERTÁMEN DE 1884.

Una persona molt amiga de sa nostra literatura ofereix una obra dedicada à la Mare-de-Deu, à sa milló y més completa *Memoria* històrica en pròsa mallorquina del Culto y devoció qu'ha tengut sempre Mallorca al Misteri de la Imaculada Concepció de Maria.

Aquest premi formarà part del *Certámen* anunciat, y sera adjudicat també el dia 8 de Decembre del present any, publicantse aquesta *Memoria* en lo setmanari de L'IGNORANCIA, tot amb ses mateixes condicions anunciades p'el *Certámen*.

SA REDACCIÓ.

S' ATLOT DE BARCA.

(CONTINUACIÓ.)

III.

En Matginet que, segons tenim dit, romangué sense respòsta, veyá ben clá qu'el patró Ventura demanava impossibles. Al cap d' una mica per aconhortarló li va dí:

—¿Voleu que veja si per aquesta tèrra trobaré quartos, ó bescuyt, ó madritxos, ó qualque còsa que li sembli al manco?

—No 't canses, Matginet. No m' anomenis res; que no més de pensá en lo qu' anomenas, ja 'm fuitx sa poca talent que tenia d' un congret de Sant Geroni.

En Matginet pensava en sí mateix:

—Si jo pogués trobá dins Malta, qualque casta de coques ó pastes que tenguessen sa figura d' un congret, l' enganaria. Avuy en aná à cas Potecari tench de prová de cercarnè.

Y aquell decapvespre comensá à corre carrés y plasses, y en veure forn ó pastisseria se treya els uys de mirá, y res trobava que se semblás à un congret de Mallorca.

Caminant y trescant, topá per casualidat una dòna que duya un papé en sa

má; y figuravós quina sorpresa no seria sa séua quant repará que lo de dedins aquell papé parexian congrets.

Content y alegre aturá sa dòna, y en mal mallés xamporrat de mallorquí, li demana:

—Germaneta: ¿Voleume dí per favor quin nòm los donan en aquesta tèrra à sa casta de pastissos que duys embolicats amb aquest papé?

—Congrets: (contestá sa dòna.)

—¿Congrets? (repetí s' atlot tot admirat.) ¡Vaja una casualidat! A sa méua tèrra los donan es mateix nom.... Digaumè, bona dòna.... ¿y ahont los venen?

—¿Ahont? No los trobarás en lloch... No 'n venen.

—¿No 'n venen! Digaumè, ydo, d' hont los duys.

—Los duch d' un convent de monges, qu' es aquí ahont los fan.

—¿D' un convent de monges? (esclamá s' atlot, admirat).

—La mare tornera d' aquest convent, (continuá sa dòna,) los regala à un germá que té, missè; y ara jo 'ls hi duch de part séua.

—Pero, bonó. ¿Y ahont está aquest convent?

—Deixèm aná. No m' enredes més, qu' es tart.

—¿Per amor de Deu, germaneta! Digaumè quin nòm té aquest convent, (digué En Matginet amb veu llàstimos.)

Ella, no compreguent s' empeno de s' atlot, contestá:

—¿Y que 'n farás en haverthó dit? Tan mateix per bé que fasses, no t' en vendrán cap.

—Feyshó per caridat. Digaumè quin es aquest convent que deys. Mirau qu' hey va la vida d' una persona que m' está en es lloch de pare.

—Jo t' ho diré p' es téu conhort, pero perdrás ses passes.

—Res mes vuy sebre qu' es nom des convent. No m' heu de dí res pús.

—El nom del convent es Sant Geroni.

El pobre Matginet quedá tan sorprès y embabayat quant va sebre que fins y tot es convent ahont los feyan tenia es mateix nom qu' es de Mallorca, que ni

sisquera li doná les gracies, ni pensá en demanarlí cap ahont queya aquell convent; y parlí corrent com un couhet sense sebre ahont anava.

Comensá à trescá d' aquí y d' allá, preguntant per ses monges de Sant Geroni fins qu' al cap y à la fi va arriba al convent.

Entrá dins sa Porteria, s' arrambá al torn y olvidat ja de que fos dins Malta tocá sa campaneta y li contestaren:

—*Deo gracies.*

—Señoretas monges, (digué totduna En Matginet en bon mallorquí.) Jo sé que fan congrets y que no 'n volen vendre. M' en donin un parey no més, p' es méu patró qu' está malalt. Deu los ho pagará.

Dí axó, y sentí una gran alulèya derera aquell torn va essè tot ú.

—¿Torpe de mí! (deya s' atlot.) Bona l' he feta. Com no han de móure renou y los he parlat amb una llengo que no entenen!

Se sentian corregudes y campanes per dins la clasta y corredors des convent. Ses monges xarravan y cridavan. Unes preguntavan si hey havia res de nou; ses altres deyan que fessen baixá depressa la mare Abadesa; pero lo mes particulá del cas p' En Matginet era que ses paraules que sentia dí à ses monges eran totes ben mallorquines; y que dins aquell convent ses monges parlavan, lo mateix qu' ell, en mallorquí cerrèt.

Aquest bogiòt se va aná calmant à poch à poch, y al cap de mitx quart d' hora torná sa monja al torn y digué à s' atlot, en bon mallorquí, com se supòsa.

—¿Miñonet! Entratèn dins aqueixa sala gran qu' hey ha à la dreta, y sèutè en aquell escambell llarch que veurás devant uns retxats de ferro que tenen puhes, y esperamosbí. No 't mògues de allá que no mos hajes vistes.

—Está molt bé.

Y En Matginet s' en entrá dins es cuarto, pensant amb ses monges de Mallorca que sense esperarshó havia trobades per allá, y s' assegué en es banch. Tres minuts després unes portes gròsses que tancavan els retxats s' obriren de

pinta en ampla, y va veure una sala mes gran qu'una capella amb mes de ciu-
quanta monges en filera.

En Matginet, quant se trobá devant
tantes bubòtes, estirá es coll. badá un
pam de boca, remenà ses oreyes y s'axe-
cá dret. Sa monja mes veyá de totes,
qu'era la maré Abadesa, éstava devant
ses altres acompanyada d'un altre veyá,
qu'era la Vicaria; y amb una veu prima
y de cap de nas li digué:

—Torna dí qu'es lo que vòls de no-
saltres.

—¡Señora!..... Jo voldria que m' do-
nassen uns quants congrets de Sant
Geroni.

—¿Y perque los vols, trepassaret?
¿Per menjarlostè totduna?

—No, señora. Jo los demán per me-
dicina.

—Jo t'ho coneix amb lo nas. Tu ets
un si es no es llepol, y los deus trobá
bòns. ¿No es veritat?

—Ni tant sols sé quin gust ténen.

—Tu mos enganyas. Ja los deus havé
tastats mes de dues voltes.

—Li dich vè. May n'he menjat un
qui's un.

—¿Y ara perque los vòls?

—No los demán per mí; ja'ls ho he dit.

—¡Ay! ¡No son per tu! ¿De veres?

—¡De bon-de veres! Ell han d'essè
p'el patró Ventura, qu'está malalt y
desmenjat; y m'ha dit que n'hi'n du-
gués per entrá en gana.

—¿Y qui es el patró Ventura?

—El meu patró.

—El nostro patró es Sant Geroni,
tant benaventurat com Sant Bonaven-
tura qu'es el téu. Tots dos sons grans
Sants, pero no menjan congrets.

—Si jo no parl de Sants.

—Donchs; ¿de quin patró parlas?

—¡Ah, hòn refoy! ¿Y de quin volen
que parl? Des patró de la barca: des pa-
tró Ventura.

—També sap dí: «Refoy» (observá la
mare Vicària.)

Y ses altres monges esclafiren totdu-
na en riayes.

—¿Y perque dius males paraules?
(pregunta la mare Abadesa.) Tú anirás
à l'Infern. ¡Que no saps que'l Bon-Jesus
no vòl que n' dignes de males paraules!

—¿Y qu'es mala paraula «bon-refoy?»

—¿Tú que no heu saps si heu es ó si
no heu es?

—Ma-mare, que no vol que'n diga cap
may, me té dit que aquesta no heu es.

—Ho veu, mare Abadesa, (digué la
Vicària) com jo ley deya que no ho
era; y Vosa-Maternidat estava sempre
amb los tretze de qu'ho era.

Una veu de monja jove sortí des mitx
des ròtlo, diguent:

—Que li preguntin si es pecat es dí
«Bon caspitèllo.»

—Vamos. Silènci, (digué l'Abades-
sa.) ¡Com estám aquí!

—¡Bon-refoy! (contestá sa monga.)
Jo no mes heu deya per.....

—Basta. Basta. Parlèm d'altres còses
més importants qu'aquesta, (contestá
sa véya.)

Y dirigintsè altre vegada à s'atlot, li
digué:

—Si vols congrets t'en darèm; pero
abans mos has de dí com es que tú saps
parlá la nostra llengo.

—¿Que vol dí, com es? Vostès son ses
que m'han d'esplicá com es que par-
lan amb sa méua.

—No, no. Has d'essè tú, que saps
una cosa que ningú sap dins Malta mes
que nosaltres, qu'es la llengo del nos-
tro convent; y p'el nostron govèrn mos
has de fé sebre qui la t'ha enseñada.

—¡Com s'entén; qui la m'ha ense-
ñada! ¡Qu'heu sé jo!... Ja no m'en re-
cord.... Y ben pensat: ¿Ses llengos que
s'enseñan? ¿Que no es una cosa que la
treym des neixe com es nas?

—¿Y tu que la saps d'ensá qu'ets
nat?

—¡Ay, ydo! sí, señora.

—¿Y saps també parlá el maltés?

—¿Que tench de sebre jo parlá es
maltés, que may ha estat sa méua llen-
go! Un poch xamperrat el parl com qui
mastega fasòls, pero no'l sé cap mica.

—¿Y tu que no ets maltés?

—¿Maltés, jo? ¡Bona es aquesta! ¿Que
no veueu que no heu som?

—Y que sabèm nosaltres si ho ets,
ó si no ho ets.

—Catalinero som; y per mes señes
de devant ses Sitjes. (1)

—¡Catalinero! ¡Catalinero! ¿Y quina
nació es aqueixa, catalinero?

—Jo no entench de nacions.

—¿No saps si els catalineros están à
la part del Moro ó envers Inglaterra.

—Els Catalineros estám dins Santa
Catalina.

—¿Y Santa Catalina ahont está?

—¡Y ahont vol qu'estiga! ¿Que no
heu sap vostè, tant bé com jo? A Ma-
llorca.

—¡Aaah! ¡Mallorca! ¿Vols dí qu'ets
de Mallorca?

—De Mallorca, y ben mallorquí.

—¿Y aqueixa llengo que parles qu'es
la mallorquina?

—¡Y quina vol que sia, santa dòna!
Ja se vé que si qu'heu es.

—¡Oooh! (digueren totes ses monges)
Al cap y à la fi mos hem trèt el gat del
sach.

—Ja trobava jo estrañy (deyan unes
quantas) que nosaltres les monges, per
conversadores que siam, haguessem sa-
but inventá una llengo...

—¿Y el patró de la barca, que també
es mallorquí? (preguntá la mare Aba-
desa.)

—Tan mallorquí com vostès (contes-
tà s'atlot.)

—Deu essè de Malta.

—De Santa Catalina, com jo mateix,
y per mes señes de la Pursiana. (1)

—¿De la Prusia, dius?

—No señora. Mallorquí com jo y com
vostès mateixes.

—¡Com nosaltres mateixes! Tu vas
ben errat de contes. T'has figurat que
nosaltres som mallorquines y no ho
som, ni ho hem sigut may.

—¿No heu son? ¿Y perqu'hey parlan?

—Ja ho veus. Hey parlam y no ho
som; perque Deu ho vol axí.

—Ydo: ¿D'hont son?

—D'assí. De Malta.

—No m'ho farán creure à mí que siam
de Malta. Si heu fossen parlarían en
maltés.

—Ja'l sabèm parlá també. Y milló
qu'es mallorquí.

—Ja'u crech. Perque l'haurán après.

—No. Es que ja'l treym del neixe
com tú el nas.

—¿Y qui los ha enseñat, ydo; à parlá
es mallorquí?

—Axò es lo que nosaltres no sabèm,
ni es bõ de sebre. Aquesta cõsa no la
podrèm aclarbí amb tu. Anèm à ton
assunlo. ¿Que ja no te recòrdes d'els
congrets?

—Pròu que m'en recòrd.

—Donchs. Aquí'n tens un paneret y
los donarás à n'el patró de part nostra,
y digalí que'l comanám molt, y que
tòtduna qu'estiga bõ, venga à veurer-
mós y fassa una passada p'el convent
devés aqueixes hores, perque tenim que
enrahoná molt amb ell y es cosa qu'im-
pòrta. No t'en descuyds. ¿Ho sents?

En Matginet contesta qu'estava molt
bé, que no passassen ansia, qu'ell li
donaria es recado conforme.

Prengué sa panera, se despedí de ses
monges axí com milló va sebre; y quant
va essè defora, cametes amigues, de
quatre cap à n'es Moll.

De passada aficá sa ma dins sa pa-
nera, tregué un congret y sense tocá
voreres, ni ensaborirlió, el s'empassolá
tot sensè dins sa butsa. Llavors pensava
y deya:

—Jo no li he près es saborino. Jo no
sé si los fan tan bons com supòsan, ni
si son iguals à n'els de Mallorca. M'en
han donat tants que si'n menj un parey
no hey faré forat.

Y agafá un altre congret, el mirá y
remirá per demunt y per devall, l'ensu-
má, el mossegá, el robuegá, el mastegá,
y el s'enviá amb tota catxasa, resultant
d'aquest detingut ecsámen qu'els con-
grets de Malta eran molt redebòns, tan
bòns ó millors com poguessen esserhó
may els que feyan à Mallorca ses mon-
ges de Sant Geroni.

(Acabarà.)

PEP D'AUBEÑA.

(1) Casa que té aquest nòm, dins s' Arraval de
Santa Catalina.

(1) S'anomena La Pursiana una part des barrí
de Santa Catalina.

L' ARPA.

PONCELLA DEDICADA A NA PEPETA AMER Y PENYA.

Un temps jo n'era un bell arbre,
Els rossiñols demunt mí,
Cantant dolces cantories,
Hey compongueren un niu.
Llavòrs vaitx alegre aprendre
Les melodíes à mils;
Fins qu' un fusté à destrallades
Y à còps d' axa 'm fé morí.
Jo la música aňorava
Y es fusté es dolgué de mí,
Y me convertí en una arpa
De sòns hermosos y vius.
Ses mans d' una nina bella
Me cuydan; y tant l' estim
Que li regal armoníes
Quant dius sos brasos estich.

PEP D' ACBEÑA.

PONCELLES.

I.

Les flors galanes y hermoses
Plenes d' encants y de vida
S' acopan y se marceyen
Y mòrtes son l' altre dia.

Les estrelletes del Cèl
Qu' enlluernan nostra vista
Aquestes molt més agradan
A n' els ulls quant més les miran.

Dexèm anar les floretes
D' aquí baix perque 's mostian,
Y mirèm les qu' en l' espay
May mòren y sempre brillan.

II.

D' ones de monts y de puitxos
Que no se bellugan may
Per totes parts y tots reynes
La tèrra plèna n' está.

Les ones que còm gegantes
S' alçan de l' innènsa mar,
¡Que d' imponentes s' ahecan
Los dias de temporal!

La distracció les primeres
Son per qui habita los plans;
Les altres... ¡Ay, quines llágrimes
Tan amargues fan plorar!

III.

Cada llumet que s' apaga
A semblança de la Mort,
Lo derrer suspir de l' arpa,
Lo raig derrer de lo sol,

Cada veu, cada armonía,
Cada nota que se mòr,
Quant de retilar acaba
Lo cantador rossinyol.

Tot axò ben molt s' assembla
A los ensomnis del còr,
Qu' aprés de temps de passat
Sols ne queda trist recort.

IV.

Naixèm, d' els nostros ulls tendres
En surten llágrimes ja;
Les penes ¡ay! mos comensan
D' aquest mon à n' el portal.

Vivim, y trascorran dias
Que duan sempre pesars,
Desditxes y més desditxes,
Y traballs y més traballs.

Morim, y es entre les llágrimes
De pares, fills ó germans,
Dexam el mon de miseries;...
¡Qu' hem de fer? sempre plorar.

V.

Pobre atlòta ¡que l' estima
A n' el seu enamorat!
Tot lo dia pensa y pensa
Amb aquell jove galant.

¡Pobre atlòta! que l' estima;
Cada vespre l' ha somiat;
Y ell quant la deixa no torna
Sebre si l' ha vista may.

¡Pobre atlòta! desgraciada
Des que vares estimar;
Ves alerta; de dos homos
Un y mitx n' hi ha de fals.

VI.

El dematí tothom corre
P' els carrers de la Ciutat,
Tothom se mou y fa via
Y ven y compra amb afañy.

El decapvespre la força
Va fugint d' els peus cansats,
Lo còs no vol tanta feyna
Y tot va llavors d' espay.

Aximateix es la vida;
De joves sempre folgám,
Y de vells ja no mos queda
Ni delit per caminar.

MESTRE ESCRIVIU.

XEREMIADES.

L' IGNORANCIA saluda al señó Governadó nou y li desitja una època de felicitat, acèrt y bona sanitat durant el temps qu' estarà al mitx y al cap de nòltros.

Li oferim es nostro apoyo encara que pobre per quant tendeixca à millorá ses nostros costums, industries y demés fonts de pública riquesa.

**

Hem rebut es *Bolletí* que publica *La Juventud Católica* d' aquesta capital y hem vist que de cada dia se fa més notable per ses composicions de mèrit y escullides que conté

**

Hem ecsaminat es llibre de Don S. T. Ferrando, publicat ara nòvament, titu-

lat *Compendio de Analogia y Sintáxis castellanas* y mos ha agradat ferm perque es un verdadé compèndi qu' amb poques planes reuneix lo que convé que mes sápien els qui se dedican à s' estudi de sa llengo castellana. Son pòques paraulles y ben dites, qu' es lo qu' han mesté els atlots petits.

El recomanám à tots els estudiants per lo molt que los ha de facilitá s' estudi de sa Gramática.

**

Sa festa de la Sanch va aná molt bé. Qualque confrereses hey va havé que prengué una volada fòrta perque volia coca y no ensaymada. Pero qu' hey ha que fé; no es pòt contentá tothom.

Ses funcions de l' Iglesia boníssimes y mos va cridá s' atenció una bona alhaca d' òr y brillants regalada à tan devòta figura qu' estava de manifest à dins es séu Camaril.

**

Havent el Papa Lleó XIII, autorisat la coronació de la Mare de-Deu de Lluch y concedit indulgència plenaria y moltes gracies particulars à n' aquesta devòta funció, s' ha aplassat sa peregrinació projectada à Lluch p' el dia d' avuy à fi de ferla més solemne y lluhida.

Avisarèm en haversé de fé, perque aquesta excursió devòta va à ma d' essé una cosa may vista y digne d' essé admirada per tothom.

**

Ses noticies d' es còlera no son tan satisfatories com desitjaríam perque per dins Fransa s' estén segons diuen.

Deu vulga que no pas els Pirinèus ni la mar y que mos ne vejèm llibèrts del tot.

Per ara hey ha esperances de qu axí será, perque ses Autoridats heu han prês à les dents y fan tot quant saben. Y hem vist sempre que quant s' hi ha posat cuydado no es vengut tal mal encara que l' hajam tengut pròp y dins Mallorca mateix.

**

Fa poch temps, que cridarem s' atenció de s' Autoridat, sobre s' abús que se fa ara d' estíu, referent à axò d' aná cèrta gent de feyna, à tota hora del dia per qualsevòl plassa ó carré, just amb xoquins, uns calsons mal embotonats y espellerengats, y una camiseta de cotó espitellada els més pichs, es dí, casi despuysats, y fets una indecència. Ydó, com si no baguessem dit res; y com si semblant deixadès fos còsa que res digués quantre sa pública decència lo primé, y segon, quantre el respècte degut à s' illustració y civilisació d' una capital que tant se brevetja.... ¡vamos! ¡¡axò no *fa guerrero!*! Amb aquesta part ja estam més atrassats qu' à sa Pobra.

L' IGNORANCIA, amb tot es degut res-

pècte se dirigeix de nou a n'el señó Batle, ó a s' Autoritat à qui pertòch posarhi remey, suplicantli amb tota s' insistència qu' el cas reclama, perque se servesca ferhi una botana, pegant quatre punts à tal descosit. Y perque no hajan de pèdre temps à pensa, sense qu' amb axò preteguem darlos llissons de com heu han de fé, que bé heu sabrán y milló que noltros, mos permetrem dirlos, que mos pareix convendria mapá un Bando que digués poch sa, poch llá.....

Don Fulano (de tal per qual) Batle de aquesta M. N. y L. Ciutat, etc., etc.

Ateses ses condicions de civilisació à qu' aquest ilustrat públich arribà à forsa de furses y premudes, y à lo poch que ja li falta, per essè lo qu' es una Capital de 60,000 animes corregintli unes quantes dotzenes només d' imperfeccions, resabís de temps passats y vicis de costums y usatges véys, tot lo qual, à forsa de perseverancia, escorxant lo que falta d' aquest sigle y el qui vé, podria quedá compòst, si autoritats y vehins hey possin el séu esment, uns manant amb molt de seña, y altres obehint molt bé, sa bona llevó sembrada, no se perdria com oli per dins canal seca de mitjà de la fossa y fluix. Per lo tant, s' ha cregut del cas posá un padás à cada esborranch que s' afín: y per ajudá à tan bona obra, mentres anem pensant amb sos molts d' altres qu' han menesté compostura, comensarem per el siguent:

Primé. No se permetrá, per molta caló que fassa, fé feyna amb camiseta de punt, espitallada y véya à la vista des públich, baix la multa d' una pesseta es primé pich; dues pessetes es segon, etc.

Segon. Tot aquell que s' el tròp, ó veji aná amb indecència p' els carrers, plasses ó passeitjos públichs, pagarà sa multa de dues pessetes es primé pich, quatre es segon, etc.

Tercé. Se deixa amb completa llibertat refrescadora, perque tothom la s' espás axí com puga y vulga, mentres no ofenga la vista d' els demés.

¡Alèrta à mosques, y que no heu prengan per riure, com va di aquell saïtx, perque heu pagarán axí com canta es bando!

*
**

Sa caló se desxondeix qu' es un gust. Y sinó digaumè si hey ha res milló que axecarsè ben dematí y aná à pegá quatre sóteles dins la má y refrescarsè hé tot el cós. Yddò, axò s' hivèrn no 'u podèrn fé perqu' no tenim com are uns bañs, es de sa Portella, de Don Francesch Llompert, ahont s' hi tròba comodidat y netedat y tot lo que se vulga, pagant casi casi res, tan barato están es preus.

Aquests bañs ja están llests, per lo mateix are es s' hora de anarhi y no tení

peresa perque son sa milló medecina per curá totes ses malalties que sa caló mos dú.

Anauhi que no vos ne penedireu.

*
**

Aquella vila que té es Batle *porqué* y la mitat d' els Retgidós també, per no dí casi tots, está tan ben governada que no li faltan guardies rurals ni municipals, perqu' els animals no fassen tala; pero succeheix, que quant à s' Ajuntament li convé qu' els porchs pugan pasturá per allá ahont no deuen, envían els rurals à picá pedra à sa carretera y llavò els porchs fan de ses séues.

També succeheix qu' encara qu' estiga manat que ses tavernes se tanquin à les onze, s' entén mentres es qui beuen ó jugan no sían Retgidós ni Batles, perqu' aquests beuen y jugan fins que volen ó fins qu' es taverné mateix carregat de sòn los diu amb súpliques:

«¿Que no tròba, señó Retgidó ó señó Batle, que ja es hora d' aná à jaure? Jo trob que convendria qu' hey anassem tots.»

*
**

¡Alèrta globos!

A Santañy han pegat foch à tres garberes gròsses aquest dilluns passat, y segons diuen no va essè en cap globo sinó amb vint ungles y un misto encés y una intenció de tigre.

A Pollensa ó à sa Pobra, dijòus se cremaren un parey de cases y ni tenian gèrres, ni aygo, ni brassos, ni bombes, ni autoridats per apagarlès. Ses dónes hagueren de dí vejent tanta falta: «Aquí som noltros que som bones per tot.»

*
**

A n' es jardí de sa Glorieta no hey deixan mes qu' un portal.

¿Perque será axò?

¿Per fé pagá entrada?

¿Per ferhi amagatays?

Ja 'n veurèm de misteris qualche vespre desde sa barandilla que deixan à sa costa.

*
**

¿Vos agradan ses figues flòs? ¿Sí? Y à noltros també.

Però encara li agradan més à un pagès tenrralòt que baixá des tren apòsta devant s' estació de Marratxí, per robarne una qu' estava à la vista de tothom, penjada à una figuera d' allá pròp, y que deya à tothom «Menjaume».

Suposám que li va fé bon profit maldement tengués *Veré*.

*
**

Convé que tothom se mir en lo que menja, perque un còlich sencill al dia d' avuy pòt produhí una alarma grossa à n' es públich. Per axò vigilancia à sa fruyta y à sa verdura de Plassa.

*
**

PORROS-FUYES.

SOLUCIONS Á LO DES NÚMERO PASSAT.

GEROGLIFICH.—*Per perdut, perdut y mitx.*
SEMBLANSES.—1. *En que té bañs.*
2. *En que floreix.*
3. *En que la repican.*
4. *En qu' hey ha cinetès y batistes*
TRIANGUL.....—*Torres-Torre-Tòrr-Tò-T.*
XARADA.....—*Cu-pl-do.*
CAVILACIÓ.....—*Angelats.*
FUGA.....—*En Juan molts d, hostes m' entia*
Y jó bé los tuy tractá.
¡Ell no heu cal per s' alegria
Qu' un té quant s' en han d' andí
ENDEVINAYA.—*Un libre.*

GEROGLIFICH.

874
5
... : TAT X + : 4370 \$
ECSEMÉ.

SEMBLANSES.

1. ¿En que s' assembla un gorrió à un pollet?
2. ¿Y sa lluna à una pessa de cinch?
3. ¿Y un cocodrilo à una tortuga?
4. ¿Y un pitxé à un caudó de pipa?

UN DE LA PURSIANA.

XARADA

Primera es un membre humá;
Sa segona es musical;
Y sa tercera es igual
Per fé servici normal;
El tot foradat está.

PREGUNTA.

¿Còm podrèm fé quèbre es Puitx de Sant Salvadó dins una senaya?

MESTRE GRINOS.

CAVILACIÓ.

¡¡¡PERRAS!!!

Compòndre amb aquestes lletres un llinatge.
ELL.

FUGA DE VOCALS.

P. r. v. r. b. n. r. g. l. t
S. n. s. tr. b. y. s. n. d. l.
N. s. c. p. r. m. y. m. l. l.
Q. . m. r. s. n. s. p. e. t

ENDEVINAYA.

De cadenes vaitx lligada
Sens havè fet cap maldat,
Y sens mica de pietat
Sempre me ténen penjada.

MESTRE GRINOS.

(Ses solucions dissapte qu' ó si som vius.)

12 JUNIOL DE 1884

Estampa d' En Pere J. Gelabert.